

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΣΤΕΡΕΩΜΕΝΩΝ ΑΝΔΡΟΓΥΝΩΝ

*Τῷ συμπαθεῖ φίλῳ
κ. Στεφ. Π. Κουιοῦζῃ*

ΕΗΝ ἡμέραν ἐκείνην οἱ κώδωνες ἐκρούοντο χαρμὸ-
σύνως εἰς τὴν μικρὰν κοινότητα μετὰ λευκὰ καὶ
τριανταφυλλιά σπιτάκια τῆς. Ἦτο ἡμέρα ἐξαιρε-
τικὴ. Ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἀναμενομένη εὐροτή τῶν
ἀρχαίων καὶ καλῶν συζύγων, τῶν ἀρμονικῶν καὶ ἀγαπημένων
ἀνδρογύνων, τὰ ὁποῖα ἐγήρασαν ἐν ἀμοιβαίᾳ λατρείᾳ καὶ ἀφο-
σιώσει καὶ ἐξηκολούθουν νὰ ζοῦν ἀκόμη βίον εἰρηρικὸν μεταξὺ
τῶν καὶ ἀνέφελον. Ἐνας ἰδιότροπος συντοπίτης τῶν, γεροντο-
παλλήκαρος, ἀρκετὰ πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἄγανος, διότι
ἐφοβεῖτο τὰς θυέλλας τῆς συζυγικῆς ζωῆς, εἶχεν ἀφήσει κάποιον
κληροδότημα, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον νὰ δίδεται κάθε τόσο ὡς βρα-
θεῖον, ὡς μία πανηγυρικὴ καὶ ἐπίσημος ἀμοιβή, εἰς τὰ στε-
ρεωμένα ἀνδρόγυνα, εἰς τὸ πλεόν ζηλευμένο καὶ πολυαγαπημένο
γεροντικὸ ζευγαράκι, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνεδεικνύετο ὅτι ἔζησε γρό-
νια πολλὰ μετὰ παραδειγματικὴν ἀρμονίαν καὶ πίστιν.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν σεμνὴν, τὴν συγκινητικὴν, τὴν περίεργον
εὐροτὴν προκλήγγελλον οἱ κώδωνες σημεινοντες τρόπον τινὰ τὰς
συζυγικὰς ἀρετάς, ὡς νὰ διελάλουν τὸ μεγαλεῖον τῶν νομίμων
ἀφοσιώσεων, καὶ νὰ διεκήρυττον ὄνειδος εἰς τοὺς ἀγάμους.

Καὶ μετὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ εὐροτὴ αὐτὴ ἤξιζε καὶ ἐταίριαζεν εἰς
τὸν χαρακτῆρα τῆς μικροῦς πόλεως διὰ τὴν γαλήνιον ζωὴν τῶν
κατοίκων τῆς, τὰ σεμνὰ ἦθη, τοὺς ἡσύχους ὁρμησικούς τῆς, τὰ
σιωπηλὰ σπιτάκια τῆς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ, θαρρεῖς, ἐπερ-
νοῦσε χωρὶς κλονισμούς, χωρὶς ἠθικὰς τρικυμίας, χωρὶς πάθη
καὶ ψυχικοὺς σπαραγμούς.

* *

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην αἱ θύραι ἠνοίγοντο καὶ ἐκ τοῦ βάθους
τῶν σιωπηλῶν σπιτιῶν ἐξήρχοντο τὰ παλαιὰ ἀνδρόγυνα, γερον-

τάκια λιπόσακα, κυρτωμένα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ἐρείπια τῆς ζωῆς σεβαστὰ σαρκωμένα ἀπὸ τὸν χρόνον· γέροντες μὲ παλαιὰ σουρτούκα καὶ σιδερωμένα γελέκια· γοητούλες μὲ μάλλινα σάλια καὶ φρεσκοκολληρισμένους φαρμαπαλάδες, ποῦ τοὺς ἀνεσήκωναν λίγο μὲ τὰ τρεμουλιασμένα χέρια τους σὰν νὰ ἐνεανιεύοντο ἀκόμη μὲ φιλαρέσκειαν. Καὶ τὰ ἀνδρόγυνα αὐτά, ἕνα - ἕνα χωριστά, ὁ σύζυγος μὲ τὴ γονδρὴ βακτηρία στὸ ἕνα χέρι καὶ τὴν γρηῃ Σιλβέστρα του μπράτσο μὲ τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ παραπατοῦν, γιὰ νὰ μὴ γάνουν τὰ κλονούμενα βήματα, ἐξεκινούσαν χαρωπὰ, γελαστά, ἀπὸ διάφορα σημεῖα καὶ διηρθύνοντο εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς κωμοπόλεως, ὅπου ἦτο τὸ κέντρον τῆς γενικῆς συναθροίσεως.

Ὑπὸ τὰς πυκνοφύλλους λεύκας ἔπαιζεν ἡ ἐγγώριος μουσική. Καὶ τὰ τρεμουλιασμένα γεροντάκια, τὰ πολυζηλευμένα ἀρχαῖα ἀνδρόγυνα, ἐπλησίαζαν, ἐσταματοῦσαν καὶ παρετάσσοντο κατὰ γραμμὴν ἀπέναντι μιᾶς μυστοστολισμένης ξυλίνης ἐξέδοας, ὅπου ὁ δῆμορχος, κόκ-

κινος σὰν παπαρούνα καὶ γυαλιστερός μὲ τὰ ψηλά κολλάρια του, ἐστέκετο φουσκωμένος καὶ ξεφυσῶν ἀπὸ ἀνυπομονησίαν νὰ κάμῃ ἔναρξιν τῆς συγκινητικῆς ἐσοτῆς. Ἐκκινε νεύματα εἰς τοὺς μουζικάντηδες νὰ πύσσουν· ἀλλὰ ποῦ αὐτοὶ νὰ ἀφήσουν τὰ ὄργανα, εἰς τὰ ὁποῖα ἕνα ὀλόκληρο χρόνο ἐγυμνάζοντο οἱ φουκαράδες διὰ νὰ παίξουν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν!

* *

Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπελπιστικὸν μούγκρισμα τῶν μουσικῶν ἔπαυσεν. Ὁ δῆμορχος, ἔβγαλε τὴν ταμβακοθήκη του, ἐρόφησε μίαν γενναίαν πρέξιν, ἐπαρονίσθη δις καὶ τρίς, ἐξερόθηξε λίγο χμ! χμ! διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν φωνήν του, ἐτέντωσε τὸ χέρι του μὲ τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὸν γραπτὸν λόγον, ἐτοποθέτησε μὲ τὸ

ἄλλο ἓνα ζευγάρι γυαλιὰ ἐπὶ τῆς μύτης του, καὶ μὲ στόμφον ἀληθῶς κλασικὸν καὶ ἀντάξιον ἤρχισε νὰ ξεφωνίζη τὰ ἐξῆς :

— « Λοιπὸν ποῦ λέτε, κύριοι συμπολιῖται, συμφώνως μὲ τὴν θέλησιν τοῦ ἀειμνήστου μακαρίτη, θεὸς συχωρῆσ' τῆ ψυχῇ καὶ τὰ πεθαμμένα του, συνευρεθέντες εἰς τὴν ἐπίσημον αὐτὴν τελετὴν. Σὰς προειδοποιῶ ὅτι θὰ γίνῃ ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου εἰς τὸ ἀνδρόγυνο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συζήτησαντος ἐπὶ τριάντα ἔτη χωρὶς διακοπὴν ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς καλλίτερης συζυγικῆς ζωῆς, καὶ διὰ ταῦτα ἀποφασίσαντες τὰ ἐξῆς, διὸ παμφιφρεῖ ἀπονέομεν τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς συζύγους Κόλια, τοὺς ὁποίους καὶ συγχαίροντες. Εὐχόμενοι δὲ μὲ ὑγείαν δι' ἄλλα τριάντα χρόνια. Ἀμήν! »

* *

Ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων τὰ δύο γεροντάκια, ἀλληλοκρατούμενα, μισολιποθυμισμένα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐπλησίασαν κουτσά - στραβά εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ ἀνέβηκαν ἀπάνω. Καὶ βέβαια τοὺς ἔπρεπε αὐτὸς ὁ θρίαμβος. Σαράντα τόσα χρόνια συζυγικῆς πίστεως, ἀφοσιώσεως, ἀλληλοβοηθείας εἰς τόσες λύπες καὶ τόσες χεῖρες, δὲν ἦταν δὲ καὶ μικρὸν κατόρθωμα. Ποτὲ δὲν ἀκούστηκαν νὰ 'πῆ ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου μιὰ λέξι ἀσχημη, ἓνα λόγος πικρό. Δικαίως λοιπὸν, ἅμα ἀνέβηκαν τὰ δύο τρισαγαπημένα γερόντια εἰς τὴν ἐξέδραν, ὁ δήμαρχος τοὺς ἔβαλε 'ς τὸ κεφάλι τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἓνα στέφανο μὲ μύρτα πλεγμένο μὲ κόκκινες καὶ κίτρινες κορδέλλες, καὶ εἰς τὰ τριμάμενα χεῖρα τοῦ γέρου τὸ φάκελλο μὲ τὸ χρηματικὸν ἔπαθλον.

* *

Ὁ γέρον τότε ἔκαμε ἓνα νεῦμα πῶς ἤθελε νὰ 'μιλήσῃ, νὰ εὐχαριστήσῃ βέβαια διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν τιμὴν ποῦ ἀξιώθηκε αὐτὸς καὶ ἡ λατρευτὴ του συμβία. "Ἐνα ρρρρρρ! διέδραμε τὸ πλῆθος ἕως τὴν ἄκραν τῆς πλατείας καὶ μιὰ σιωπὴ γενικὴ ἠκολούθησε. Ὁ γέρον ἐπρόβαλε μὲ τὸ στεφάνι στὴν κεφαλὴν

του και με τὸ δέμα τῶν χαρτονομισμάτων εἰς τὸ χέρι, καὶ με ῥαγισμένην φωνὴν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, εἶπε τὰ ἐξῆς :

— « Ἐμπορῶ νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ἀγαπητοὶ συγχωριανοὶ μου, πῶς αὐτὴ ἡ τιμὴ μου ἄξιζε σήμερα καὶ με ἱκανοποιεῖ διὰ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν ποῦ εἶχα σαράντα τῶρα χρόνια νὰ ὑποφέρω τῆς γκρίνιες τῆς γυναίκας μου ! »

— « Μπα, τὸν ψεύτη, τὸν ἀδιάντροπο ! ἐκραύγασεν ἀμέσως ἡ γρηούλα, ὡσὰν ξαφνισμένη. Ἔχεις μοῦτρα καὶ μιλᾶς ἀκόμα ! ὁ θεὸς ξέρει, κύριοι, τί ἐτράθηξα τόσα χρόνια μαζί του. »

— « Ἐσὺ ἐτράθηξες μ' ἐμένα ; »

— « Βέβαια ἐγὼ ἀμ' ἐσὺ ; »

— « Μωρ' ἐξέχασες τῆς γκρίνιες σου καὶ τῆς γρουσουζιῆς σου ποῦ μοῦ ἔψησες τὸ ψᾶρι στὰ χεῖλῃ ; ... »

— « Ἀμ' ἐσὺ ξέχασες τὰ ὅσα μοῦκανες, γεροκολασμένε ; »

— « Ναί, τὴν καῦμένη ! Βγάλ' τὴ περρούκα σου καὶ κτύπα με ! Σὰν νὰ μὴν ἦσαι τάχα σὺ ποῦφτειανες κατσαρά με τὸ σίδερο καὶ περνοῦσες ὧρες στὸν καθρέφτη ! ... »

— « Ἀμ' ἐσὺ ποῦ γλυκοκῦταζες τῆς δούλες, γεροσχιλιάρη ! »

— « Ἄειντε νὰ γαθῆς, γρηᾶ Παλούκινε ! »

* *

ἌΟ κεραυνὸς ἐξερράγη. Ἡ θύελλα ἔπνεε διὰ μέσου τῶν καλοντυμένων νοικοκυραίων, ἐπὶ τῶν σιω-

πηλῶν ὁρομίσκων τῆς πολίχνης, ὡσὰν νὰ ἐξεροῖζωνε τὰς στέγας τῶν ἡσυχῶν, τῶν ἄσπρων καὶ τριανταφυλλένιων σπιτιῶν. Ἐνας βόμβος ἐκπλήξεως καὶ θυμηδίας συνεπυκνώθη μέσα εἰς τὸ πλῆθος. Τὰ ἄλλα γεροντικὰ ζευγαράκια, ποῦ ἔστεκαν παράμερα, παρηγηγωνισμένα, ἄρχιζαν νὰ ξεφωνοῦν σὰν τῆς ὄρνιθες ὅταν ὀρμήσῃ ἡ ἀλεπού στὸ κοτέτσι. Ὁ δήμαρχος ἐξεφυσσοῦσεν ὀλονέν, σὰν νὰ τὸν ἔπνιγαν τὰ ὀρθὰ γυαλιστερά κολάρια του, καὶ ἔκαμνε κᾶτι ἀπελπιστικὰς χειρονομίας.

Ἐπὶ τέλους, οἱ δύο βραβευμένοι σύζυγοι, τὰ πολυζηλεμένα ἐκεῖνα γεροντάκια, ἀφοῦ τὰ ἐξεχώρισαν οἱ χωροφύλακες, πρὶν ἔλθουν στὰ χεῖρια καὶ πιαστοῦν μαλλιά με μαλλιά, ὠδηγήθησαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο, κρατῶντας ὁ καθένας τὸ στεφάνι

τῆς συζυγικῆς ἀρετῆς καὶ ἀφροσιώσεως, πλεγμένο μὲ μύρτα καὶ κορδέλλες κοκκίνο-κίτρινες, ἐνῶ ἡ σεβαστὴ ὀμήγουρις διελύετο βαθμηδόν, καὶ πέραν ἐκεῖ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλατείας, μία βραχνὴ λατέρνα, σὰν ξένη σ' ὅλη αὐτὴ τῇ κωμικοτραγικῇ ἀνέλπιστῃ φασσαρία, ἐξηκολούθει νὰ κοπανίτζη ἓνα παλαιὸν ἦχον τῆς τραδιάτας!...

[Μίμησις]

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο ΟΨΙΠΛΟΥΤΟΣ

(Ὅμηρικόν)

Ἄνδρα μοι ἔννεπε,	νῦν δ' οὔτος κρέατα
Μοῦσα, ὀψίπλουτον,	τρῶγων ἐπάχυνε
ὄς μάλα πόλλα	σὰν τὸ μουλιᾶρι.
κλέπτων ἰμόχθησε	"Ἡσθιε λάχανα
κ' ἐναποθήκευσε	κοκκινολούλια
κ' ἔχει ἀπ' ὄλα.	καὶ ἀγριάδα·
Πένης ἦν ἄλλοτε	νῦν ὅμως γέγονε
"Ἄγων πρὸς πώλησιν	ἀψηλοκάπελλος
ξυδι κ' ἰάλαι·	κ' ἔχει βελλάδα!
τώρα ἠμεγάλωσε	"Ἄνδρα μοι ἔννεπε,
κ' ἔχει θεώρατο	Μοῦσα, ὄς ἄλλοτε
ἓνα παλάτι.	ἔβροσκεν αἶγας·
Οὐκ εἶχεν ἄλλοτε	κι' ὕραξε κ' ἱκλεψε
τὰ ἐπιτήδεια	κ' ἔσουφροποίησε
οὔτε κριθόρι·	κ' ἔγινε μέγας!

Κιμασιός.

Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ